

фактори розглядаються як показатель відсутності консенсусу в венгерському політикумі та суспільстві щодо прийнятого проекту.

Перераховані обставини, на думку Венеціанської комісії та Європейського парламенту, є індикатором наявності проблеми неповної легітимності нової Конституції Венгрії.

Вторая група претензій обумовлена юридико-технічними недоліками ряду положень нової Конституції Венгрії.

Це, зокрема, наділення положень преамбули Конституції юридическою силою, що може призвести до правової неопределенності, а також до інших політичних та правових результатів, передбачити які достатньо складно.

Наділення положень преамбули Конституції Венгрії юридическою силою призводить до специфічної проблеми трактування положень цієї преамбули в частині, провозглашающей непризнання «комуністическої конституції 1949, оскільки вона слугувала основою тираніческого правління» та заявляющей про її невідповідності.

Буквальне трактування даного положення призводить до висновку про сумнівну легітимність самого акту прийняття нової Конституції Венгрії, оскільки прийнявся новий Основний Закон країни парламентом, сформованим відповідно до положень Конституції 1949 г. та згідно її норм. Наступні положення преамбули, що стверджують, що з цієї дати слід знову почати відлік свободи Венгрії та конституційного порядку, слід вважати 2 травня 1990 г., явно недостатньо освітлюють питання про ступінь та період непризнання Конституції Венгрії 1949 г. та, таким чином, не усувають проблему легітимності процесу прийняття нової Конституції країни.

Панасюк В. М.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри конституційного права*

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ

У новій соціально-політичній, економічній та інформаційній ситуації в українській державі відбуваються динамічні та глибокі зміни соціальних характеристик молодого покоління. При цьому виявилися регіональні, національні, соціально-економічні відмінності, особливості різних груп молоді.

Молодь має свої особливі функції в суспільстві, які ніякою іншою соціально-демографічною групою не реалізуються. Молодь успадковує досягнутий рівень розвитку суспільства та через своє специфічне положення є тією складовою сучасного суспільства, яка визначає подальший розвиток. Формування життєздатного підліткового молодого покоління стає одним з головних стратегічних завдань розвитку країни. У цьому сенсі, молодь – об'єкт національно-державних інтересів, один з головних чинників забезпечення розвитку української держави та суспільства.

На сьогодні перед суспільством та державою стоїть завдання створення сприятливих передумов для використання потенціалу молоді шляхом втілення продуманої науково-обгрунтованої державної молодіжної політики. Ідеологічна основа державної молодіжної політики повинна бути орієнтована на основні цілі суспільного розвитку, визначені Конституцією та визначатися новим типом соціального середовища.

Необхідність розробки особливої політики держави по відношенню до молоді підтверджує і міжнародний досвід. Про це переконливо свідчить практика здійснення молодіжної політики (її закріплення в конституціях) в зарубіжних країнах – Німеччині, Франції, Швеції, США, Італії, Іспанії і ін. До початку 90-х рр., за даними ООН, в світі налічувалося більше 130 країн, що прийняли спеціальні законодавчі акти з питань розвитку і соціального захисту молоді, близько 90 країн мають на вищому державному рівні органи і структури, що безпосередньо виробляють і координують державну молодіжну політику. (Канунников К. С. Концепции европейской государственной молодежной политики: тенденции и основные направления [Текст] / К. С. Канунников // Молодой ученый. – 2011. – № 12. Т.2. – С. 19-22.)

Сучасна молодіжна політика покликана функціонувати в надзвичайних умовах, а не в нормальній і тим більше в сприятливій ситуації, що впливає як безпосередньо, так і опосередковано на життєдіяльність, життєздатність молодого покоління. Причому несприятливі обставини склалися у всіх сферах життєдіяльності суспільства: а) у соціально-економічній сфері спостерігається тенденція деградації деяких структур життєзабезпечення молодих людей; б) у природній – заглиблюється екологічна криза; у) у сфері політики продовжується боротьба за владу, відбуваються конфлікти між законодавчою і виконавчою владою на різних рівнях, а також між різними ланками управлінського апарату, йде процес посилення використання адміністративних, бюрократичних методів і аргументів, зокрема у взаєминах з молоддю і її різними об'єднаннями; г) у сфері духовного життя (зокрема, в системі освіти) не забезпечується повне відтворення загальної культури, відповідної прогресивним потребам суспільного розвитку.

Сьогодні реалізація молодіжної політики здійснюється за залишковим принципом, притому, що якщо звернути гідну увагу на молодіжні проблеми сьогодні можна багатьох проблем в майбутньому не допустити.

Головним результатом реалізації державної молодіжної політики повинні стати поліпшення положення молоді в суспільстві і, як наслідок, збільшення внеску молодих людей в розвиток держави.

Молодь необхідно оцінювати як органічну частину сучасного соціуму, що незамінна іншими соціальними групами, несе функцію відповідальності за збереження і розвиток нашої країни, за спадкоємність її історії і культури, життя старших і відтворення подальших поколінь, і зрештою – за виживання народів як культурно-історичних спільностей.

Рішення довгострокових задач неможливе без конструктивної взаємодії поколінь. Від здібностей, можливостей і переконань молоді залежить прискорення процесу формування громадянського суспільства.

Постійна зміна поколінь та оновлення молодіжного середовища вимагає до цих процесів постійної уваги держави та суспільства і відповідно державна молодіжна по-

літика не може носити ситуативний характер. Визначаючи в якості пріоритету держави реалізацію державної молодіжної політики як системну діяльність у зносинах з особистістю, молоддю, молодіжним рухом (Про загальні засади державної молодіжної політики в Україні: Декларація Верховної Ради України від 15 грудня 1992 року// Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – Ст.166) необхідно системно, послідовно та постійно її реалізовувати. Швидкоплинність молодості визначає необхідність постійного корегування конкретних заходів з реалізації державної молодіжної політики. Тут необхідно відокремлювати стратегічні цілі та завдання (визначені як орієнтири, концептуальні засади в Конституції та базових ювенальних законах) та ситуативні, які формуються під впливом змін в потребах молоді та можливостях держави. Збалансування стратегічних та ситуативних завдань можливе за умови злагодженого функціонування механізму реалізації державної молодіжної політики.

Механізм реалізації державної молодіжної політики має складну структуру в якій можна виділити наступні блоки: політико-правовий (який включає розробку і прийняття нормативно-правових актів органами публічної влади всіх рівнів); організаційний (який включає структурне управління державною молодіжною політикою як в вертикальному так і горизонтальному напрямках); економічний (система фінансування); інформаційний (управління статистичною звітністю, даними соціологічних моніторингових досліджень, організація інформаційно-просвітницької діяльності, створення єдиного інформаційного поля для всіх суб'єктів).

Ефективність реалізації державної молодіжної політики залежить від наявності науково-обґрунтованої концепції, послідовної та постійної її реалізації та взаємодії всіх структур, які формують та реалізують державну молодіжну політику.

Погірко О.І.

*Полковник юстиції, радник начальника Генерального штабу –
Головнокомандувача Збройних Сил України*

ВОЕННА ДОКТРИНА УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ

В умовах формування засад внутрішньої і зовнішньої політики, становлення державних інституцій та Збройних сил незалежної України певну роль відіграла і перша Воєнна доктрина. У той же час перша Воєнна доктрина України через об'єктивні обставини мала істотні недоліки і вимагала суттєві доробки.

По-перше, Воєнна доктрина була прийнята у період, коли ЗС України перебували у стані глибоких трансформаційних перетворень в умовах постійного зменшення можливостей держави забезпечувати ЗС України потрібного рівня всім необхідним. У цих умовах доцільно було приймати Воєнну доктрину перехідного періоду, розраховану на певний термін часу.

По-друге, зберігаючи де-факто позаблоковий та нейтральний статус, Україна покладала на власні Збройні сили виконання завдань відбиття можливої агресії з боку будь-